

Mária – A remény megpróbáltatik

Az a megtiszteltetés, hogy a Messiás
 Ádesanyja lehetett, nem tudta őt felkászár-teni a fájjalomra, amit fiának elvesztése
 jelentett

Csak egy fiatal nő volt a sok kázzal - jelentéktelen szemely egy
 kázzalnságos faluból. A Szent-rás fanfárok hangja nélkül a mutatja be Mária, Ás
 csupán csak annyit emlí-t meg rála, hogy hamarosan Ásszeházasodik egy Jászef nevű
 Áccsal. Persze nem is volt oka arra, hogy sokkal fányesebb jálvöben
 reménykedjen. A lárt folytatott mindennapi kázzdelem a kietlen hegyvidéken
 fekvő házjretben Állandás munkát adott neki: vizet hordott, gabonát természet,
 Átelt kászár-tett, szött Ás font.

Mágis, amint

ott ált a zsinagában minden szombaton, Mária olyan szavakat hallott, amelyek
 vágigk-sártok őt az egész hátt folyamán. A Tárvány kázzból valás felolvasások
 felidőzték, hogyan szabad-totta meg Isten az ő nácót, a práfáták irataiból valás
 Ázenetek pedig a jálvöbeni megváltás Ás Á-tálet já há-rável Árvendezették meg
 lelkét. Egyesek azzal is Árveltek, hogy ez a szabad-tás nagyon hamar elérkezik
 a Messiás (Felkent) szemelyében, akit Isten káld. Lehetságos, hogy Án is tanója
 leszek mindennek egy napon - elmékedett Mária.

Mindennek

ellenre, amikor egy angyal jelent meg hirtelen az Ágból, Ás hihetetlen
 tartalmó Ázenetet hozott számára, ez Mária teljesen kászárletlenül Árte. Amikor
 az angyal Ánneplyesen kijelentette, hogy Isten kegybe fogadta őt, Mária első
 reakciója a teljes megdöbbens volt. Kávetkező szavai pedig teljesen
 Ártelmezhetetlenek voltak egy hajadon leány számára. Ágy szált az Á-gáret: "Ám Á-m fogansz a te máhedben
 fiat...". Majd az angyal folytatta szavait, Ás a gondolatok, amiket
 Mária most hallott, szinte meg is szádál: "ÁEz
 nagy Ászen, Ás a Magasságos Fiának hivattatik; Ás nácik adja az Ásr Isten a
 Dávidnak, az ő atyjának, királyi szákát; Ás uralkodik a Jákb házjín mind Árká;
 Ás az ő királyságjának vöge nem Ászen!" (Lk 1:30-33).

Árzelmek egész

hada lepte el Mária elméjé: Ámulat, fálelem, Árám - Ás a ragyogás reménysugár,
 hiszen hirtelen kanyójtásnyira volt tőle az, amiről korábban aligha
 Álmodhatott. "ÁMimádon lesz ez?" -
 kárdzte, amikor vögre sikerült megszálnia.

Máriának az

angyallal folytatott beszélgetése egyedülálló az emberi tártánelem nagy
 eseményei kázzal is. Legtábben azonban őrzánk olyan emlékeket mindennapi
 Áletáknkből, amikor Isten szeretetteljes terve tagadhatatlanul nagyon is
 szemelyes formát Áltátt. Ilyenkor Isten percekre elfőta mindennapi
 aggodalmink kázzát, hogy egyrészt fálrerthetetlen há-vájssal Ápjen be az
 Áletáknkbe, amire nem lehet nemet mondani, másrészt jelenléte nek tándáklő
 Á-gáreteivel, amelyeket balgaság lenne visszautas-tanunk.

Amint alakja

gőmbölygődt, Mária fokozatosan hozzászokott a pártatlan tapasztalathoz, amiben része volt. Egy látogatásakor, amelyet szintén áldott állapotban látó unokatestvérénél tett, ámulatba ejtette az, ahogyan Isten kitüntetett figyelmével őt és népe más szímkivetettjeit. Dicsőítőjében fogalmazta meg, hogy az Ős népe segítségére siet, ahogyan meggőzte. Azokban a napokban, amikor Jézus azon győtrődött, vajon elbocsássa-e őt, csak ez a remény hitette, és állhatatosan ragaszkodott az angyal megjelenésének és megrendítő szavainak eleven emlékéhez.

A tudat, hogy

az árgóret Gyermeke szíletik meg, az ő kicsi fia, Jézus: ez segítette neki győztesen elviselni a fájdalmat és a szőgyent, hogy egy jászolban kell szílnie. Az álmány, hogy Jézust karjában ringathatta és csodálhatta tőkkéletes kis arcját, elhomályosította annak csodájját, amit a párszorok, a keleti bálcsék és mindazok az igazak és itek, akiket Isten választott ki, hogy egytűt ánnepeljék vele a Megváltás szíletés. Mária számára gyakran meg kellett állnia, és megvizsgálnia gondolatait és tapasztalatait, s meg kellett próbálnia összeegyeztetni a kisbaba bájos látását azzal a szereppel, amit majd Isten Fiaként és ártókkal való királyként be kell tennie (lásd Lk 2:19).

Bizonyára más

nyugtalan-tá gondolatai is támadtak. Vajon hol az ánnepőyes fogadtatás, amelyet az Istentől káldott Megváltás királyi árdemel? Miért káldott Isten párszorokat és ismeretlen senkiket a nép vezetői helyett? A kárdések akkor is ott maradtak szővőben, amikor Jézus lassan ifjőví serdült. Bár fiának egyre nyilvánvalóbb bálcsesség és megnyerő lánye nagy boldogsággal tőltötte el, Mária azzal a keserődes tapasztalattal igyekezett megbirkózni, amit akkor őlt őt, amikor fia először mutatta ki, hogy inkább menyeyi Atyjához ragaszkodik, mint hozzá és Jézusához (Lk 2:46-50).

Megpróbált

felkőszílni az elkerőlhetetlen eseményre, amikor Jézus elhagyja majd otthonát, hogy az Atya által rábőzött munkát véggeze.

Bár harminc

őven őt vele maradt, mégis nehéz volt számára, amikor szeretett Fia bősöt intett és távozott a faluból. Nőha természetesen találkozott vele, hiszen Jézus tartózkodási helyő a tárti Kapernaumot választotta. Anyai szőve gyakran dagadt a bőszesőgtől, amikor az utazók lenyűgőző csodáiról és győnyőrtő tanőtsáiról beszéltek.

Mária árt

Fia munkájának, és bár mindig kedves volt hozzá, amikor találkoztak, mégis nagyon hiányoztak neki a régi, meghitt, egytűt tőltő idők. Azt azonban álmában sem gondolta volna, milyen utat kell Jézusnak végignyálnia. Mária rábőredt: az Istentől jővő elővő és az ő őgőretei nem mindig garantálják a fájdalmentes utat, amely ősszhangban van az egyőn vőgyaival és előrsáival. Mégis, amikor a Jézus tárt megváltás remőnye teljesen lehetetlennek vagy távolinak látszott, Mária akkor is az angyal őgőretőbe kapaszkodott, illetve Isten őgőretőbe, aki őt káldte.

A megfeszített reményeség

Mária-hoz

eljutott Jézus nyugtalan-társ kijelentéseinek hátra, majd hallott arról is, hogy egyre több szívr kerései a vallási vezetőkkel. Jézus látogatása Názáretben pedig kis hájában tragédiával végződött, hiszen az emberek - akik kizárólag általában Mária barátai és rokonai voltak - le akarták tántani Öt egy sziklárral. Hogyan tudni kéredetesen teljesíteni, amikor olyan hárek keringtek, hogy egyesek az életre néznek? Mária kétségbeesetten próbálta leplezni rettegését, amikor megtudta, hogy Fia Jeruzsálemben tart.

Á Á Mária Jeruzsálemben jött a páska éjnapra, amikor megtudta, hogy Jézust elfogták. Gyenge asszonyként nem tehetett mást, mint hogy imádkozik, és hozzáj siet. Még távol volt tőle, de már tudta: imáji nem segítenek. Jeruzsálemben kávéval három szírnűs keresztes magasodott az ég felé. A kizárólagosán saját szeretett Fiát, kicsi kincsét ismerte fel. A színtárság árijai zúdultak rá, amint szíveskedett Fiának megkérte, véres lábainál. Egy pillanatra elhagyta a rettegés, amikor Jézus - szerető tekintetét reá emelve - így szólt hozzáj: "Asszony, á-mhol a te fiad!"; majd egy szízelben állt, ismerős alakra tekintve: "Asszony, á-mhol a te anyád!" (Jn 19:26-27). Az asszony szíve hájla tártátt be ezen utolsó, kedves gesztus láttán, de hamarosan újra a reményesét iszonyó sílya nehezédett rá, amint Fia kimondta utolsó szavait, lehajította fejét és meghalt.

Valahogyan

engedte, hogy elvezessék a kereszttől, végig Jeruzsálem utcáin, egy szerény hajlékba, ahol nyájias emberek megpróbálták kényelembe helyezni őt; ám számára nem volt vigasz: Fia eltávozott az életük sorárral. Azokban a pillanatokban, amikor a valóság kegyetlenül rátt, a szíve márcangolást fájdalom csaknem teljesen hatalmába keréte. Egy élet szeretete, állma és reménye tárt itt állsze. Mi lett Dávid ártákkávalás tránjárival? Mi lett a szabad-tájjal, amit Isten megá-gát? Vajon hazudott? Hazudott az Isten? Isten akaratát kévetve Mária látszólag minden vágyának és ábrándjának reménylomszerű halálához ákezett el. A keresztnél - mint oly sokan a tártánelem ávszázzadai során - Mária arra hívatott, hogy adja fel maradék emberi próbálkozásait is, és engedje, hogy Isten cselekedjen életben, és szíveskedve várrakozzon a Mindenható előtt.

Á

A reményeség újra él!

Hogy is

képzelték el azt a tártáradást ártámet és ájhátos boldogságot, amit Mária akkor árezett, amikor bizonyossá vált előtte, hogy Jézus újra él? Álmának halála nem jelentette Isten á-gátánek halálát! Lelki szemeinkkel látjuk, amint azon kapja magát, hogy szíkdácel és tájncol, akár egy kislány. Szíveből eltűnt minden vád és kétey. Helyettük ott a mályses bókesság, ami biztosabb és

csőndesebb minden őrzésnél, amit bármikor is ájtólt.

Miközben

rendszeresen találkozott az apostolokkal és más hívőkkel, Mária hallgatta tanításait, kutatta a Szentírás szakaszait, amelyekre Jézus rámutatott, és imádkozott, hogy Ő adjon neki bármilyen szabadulást. Lassan betájtotta szívét az a felismerés, hogy Fia halála nemhogy Isten ágázaeteinek meghisúlását jelezte volna, hanem éppen ellenkezőleg: pontosan ezzel szerezte meg a végleges győzelmet, a halálból való szabadulást. Attól sem járt zavarba, amikor hallotta, hogy Jézus felemelkedett az ég felé. Inkább árvendezett, hogy végre elfoglalhatta helyét atyja oldalán, és felkérheti a soha véget nem érő életet mindenkinek, aki hittel jár hozzá. Mária nem tudta, mit tartogat számára a jövő, de Jézus megígérte, hogy mindig veled lesz, és a halálával aratott győzelem, valamint az Ő Lélekének ágázaete azt a bizonyosságot adta neki, hogy az Ő akarata győzedelmeskedik. Mert Ő megígérte.

Mária

kérdéseit - amikor a szívtől napokban reménytelenül próbálta tártatni, majd teljesen ártatlanul - tártatni - kevesebb minden hívőknek ájtólnie. Ahogy Isten szívt az angyal által Máriahoz, úgy velednk is tudatja, hogy bennünket is kegyelmbe fogadott. Ahogy Mária ájtó kárlélekes feladatra h-vta el, nekünk is személyre szabott szerepet színt az Ő szolgálataiban. S ahogy Mária esetében tártatni, a mi életünkben is lesznek pillanatok, amikor olyan helyekre vezet bennünket, amelyeknek földi szempontból semmi értelme nincs.

Életünk e

momentumaiban nem lehet más megoldásunk, mint hogy teljesen felhagyunk hibákkal, próbálkozásokkal, hogy irányítást az életünket, és kiengedünk kezünkől minden földi vagyont, amihez úgy árezzük, jogunk van. Csak akkor találunk valódi békességet és szabadságot, ha egy megáres-tjük és odaszájunk magunkat meghalt és feltámadt Urunknak. Csak Őbenne találhatjuk meg a teljes megbocsátást és márheteretlen szeretetet, amely után szavánk vágyik.

Ragaszkodjunk

Krisztus elő jelenlétének reménységéhez akkor, amikor az irányta való elkáteleztségünk látszólag csak szegénységhez és fájdalomhoz vezet! Ragaszkodjunk jelenlétének reménységéhez akkor, amikor az örte kezdett szolgálatunk kudarcba fullad és elcsúggedünk. Ő szeretettel fedez be, és karja megerősít; és reggel, amikor majd szemtől szemben látjuk Őt, tudni fogjuk, hogy megígérte a kézelem!

Á

Teresa Reeve